

ROB GEBOERS

- ▶ Geboren: Eersel. „Ik kom uit een muzikaal gezin. Mijn vader was en is entertainer, goochelaar. En hij is draaiorgelman. Hij staat overal met dat draaiorgel. Zijn artiestennaam is Arie Spin, omdat zijn betovergrootvader wolspinner was. Hij was zestien toen hij een aanbieding kreeg in Duitse nachtclubs te komen werken, als drummer. Hij mocht niet van zijn vader. Toen heeft hij zich voorgenomen dat zijn kinderen niets moesten en alles mochten. Toen ik zestien werd kreeg ik daarom een piano onder m'n reet. M'n jongere broer kreeg een synthesizer.”
- ▶ Burgerlijke staat: Getrouwd met Judith, geboren in Boskant.
- ▶ Beroemd volk. „We zagen Herman Brood eens op een terras. Judith stiefelde er meteen op af, voor een handtekening. Ik niet. Te verlegen. Ooit zat ik in een kleedkamer naast die van Booker T, maar mijn bewondering voor die man wint het dan van de nieuwsgierigheid. Ik heb wel eens Ike Turner een hand gegeven, die hand waarmee hij Tina zo vaak heeft geslagen, dacht ik later nog.”
- ▶ Studie: piano, afdeling jazz. Studeerde in 1997 af in Tilburg. Specialiseerde zich daarna in vintage keyboard-playing: piano, Fender Rhodes, Hammond.
- ▶ Werk: „Ik geef twee dagen les aan de muziekschool in Veldhoven. Financiële noodzaak? Nee. Maar het geeft me de ruimte eens nee te zeggen.”
- ▶ Optredens: in juni onder meer op IJazz in Amsterdam met Laura Vane & the Vipertones, in juli op North Sea Jazz, met Rare Groove Orchestra, later in het jaar festivals in Zwitserland, België en Spanje. Produceert in juli nieuwe cd van Simone Roerade. Maakt later dit jaar plaat met Freek de Jonge.
- ▶ Voor vrolijke deuntjes: www.schnauzerstudios.com

'Ik b en te goed, zei ik. Dan ben je arrogant'

Het leven van een muzikant is avontuurlijk en wreed. Rob Geboers weet alles van g-mineur, geld en geluk. En hoe het voelt als je maar drie kwartier vader bent geweest.

tekst Henri van der Steen

Vrijwel niemand in Schijndel kent hem, al woonde er al meer dan tien jaar. Rob Geboers is toetsenist. Topper in zijn vak. Hij zat met alle bluesgrootden van het land in de kleedkamer. Speedie met Flavium, Harry Muskee, Hans Dulfer, Brainbox. Hij is de favoriete toetsenman van Mick Taylor, de gitarist die The Rolling Stones in de beginjaren zeventig opzweept tot hun beste albums.

Hij schuift aan tafel met zijn vrouw. Geboers is 35, een jongen nog, maar een intelligente jongen. Judith (37) is zeker zo pief, heeft bovendien een heerlijk droge humor. Het duo manifesteert zich als een liefhebber, bijna sentimenteel stiel, geheel anders dan het imago van bluesmuzikanten voorschrijft. Bij een voorafje van tofui, avocado, naco en gesgrinreerde getenkaas met honing geeft Geboers eerst college over het rare wereldje van rock 'n roll.

„Je maakt het mee dat bandleden in aparte bussen naar een concert gaan, in aparte hotels logeren. Ken je het verhaal niet van Metallica op Pinkpop van vorig jaar? Die wilden vier aparte kleedkamers, grenzend aan het podium. Die gassen zijn totaal onafhankelijk van elkaar op het podium recht gekomen. Ik ben jaren op tour geweest tot ik niet meer met Ian en allen wilde spelen of muziek maken waar ik niet achter stond. Het gebeurde op een festival in Zwitserland met Ana Popovic, een Joeslavische zangeres-gitariste. Ze deed maar wat, in mijn ogen, ik had geen idee welk akkoord ik er bij moest leggen. Het was gewoon niet goed wat ze deed. Of ik begreep er niks meer van, dat kan ook. Na het laatste nummer brak het publiek de tent evengoed af, 10.000 man gingen uit hun dak, stonde ovarie. Ik begreep er niks van. Ik vond het in elk geval niet leuk. Je moet muziek maken met je hart, niet met je hoofd.”

Het kwam nog wel goed. The Revolvers kwamen hem vragen, sindsdien is het een van zijn vaste bands. Zo gaat dat met freelance muzikanten: ze hebben een of meer vaste bands, reppen zich van festival naar festival, duiken de studio in om als ge-

heidsmuzikant of s te maken met anderen, produceren wat hier, spelen wat daar. Zijn leven wordt beheerst door muziek. En door het opportunisme. „Op de zaterdag van Paaspop kreeg ik telefoontje, of ik die avond met Freek de Jonge wilde spelen. Die trad op met Ooblar, maar ze wilden er toch een toetsenist bij. Ik kreeg kippewil. Ik had ook nog moeth op Paaspop gespeeld. Ik was altijd ergens anders voor een festival. Nu niet. Die middag belde Freek dus aan, met Ooblar. We hebben in de huiskamer van zitten oefenen, met een klein orgeltje, een akoestische bas en een drumkoffertje met kwasjes.”

Freek is een van zijn helden in de kunst. „Ik vind het een aardige vent ook, dat had ik niet verwacht. Ze zeggen dat hij arrogant is. Dat zeggen ze van mij ook. Ze vroegen of ik wilde meedoen aan een avond van de Proms in Veldhoven. Dat betekent dus vijf avonden repeteren, terwijl ik het na een half uur wel weet. Ik heb geen tijd om daar vijf avonden aan te besteden. „Vind je jezelf te goed”, vroegen ze. „Nee, ik ben te goed”, zei ik. Dan ben je arrogant.”

Op de achtergrond klinkt de ed die in dit huis al maanden elke dag klinkt: „Wild verband” van JP Baarmans. Diens muziek kan de goedkeuring van Geboers wel wegdragen. Bij een fris glaasje Spaanse koude tomatensoep wil hij wel vertellen wat hij met dat optreden met Freek op Paaspop verdiende. „Vierhonderd euro, bruto. Of dat goed is? Als je er zo vier in die week hebt... Soms is het op het buffertje af. We werden met AIFU uitgenodigd voor een festival in Utrecht. Dan heb je het over een band van negen man. We hadden een plaat gemaakt, konden promotie dus goed gebruiken. Het management zegt dan: „Ze komen voor 1800 euro”. Dat festival zegt: „Je kunt 200 euro krijgen - en drie consumptiebonnen de man extra”. Tssss. Je speelt al zo vaak voor afbraakprijzen. We zijn niet gegaan.”

Afgelopen weekend speelde hij met Saxo-Tones Groove Mission in de Topcorner in Den Bosch op Jazz in Duke Town. Het publiek ging helemaal los bij de scheurende funk van Geboers en saxofonist Toon

„We hebben een ouderwets huwelijk en hebben er beiden vrede mee.”

foto Sandra Peuraboom

Meyer. Hij kreeg er 250 eurotoesjes per avond voor. Nietjes betaald. „Ik word wel eens gebeld door Amerikanen, of ik zin heb in een optreden in Spanje bijvoorbeeld. Daar krijg je dan 150 dollar voor. Dan kun je ja of nee zeggen. Als je nee zegt, nemen ze een andere idool. Ik was in Memphis, daar spelen ze 'voor de deur'. Zo heet dat. Hun salaris is het geld dat wordt opgehaald met entreebewijzen. Dan hebben ze misschien 50 dollar op een avond. Amerikanen op tournee in Europa spelen voor het geld ook tussen de festivals door in kleine kroegen, gewoon om hun hotelkamer te kunnen betalen. Dan heb ik het over bluesgitaristen die hier heilig zijn, maar in de Verenigde Staten de status van zwerwer hebben.”

Muziek maken is een hard, serieus vak. „Op tour zijn is keihard werken en dan kun je ook nog de klassieke four maken: op de dag van aankomst meteen gaan spe-

„Na haar dood kon ik niet serieus meer met muziek omgaan”

len en daarna goed doorthalen in de kroeg. Dan zit je de volgende morgen om zeven uur met een kater aan het ontbijt en maak je er 's avonds op het podium niks van. En dan heb ik het niet eens over de drugs. Ik snap de verleiding heel goed, want als je tot drie uur 's nachts doorspeelt en je zit om zeven uur aan het ontbijt omdat je vervolgens 100 kilometer verderop moet zijn... Als er dan iemand ergens een lijntje neerlegt... Ik heb het wel gezien, maar het zijn ook wel de riestie figuren die het doen.”

Hij heeft er al genoeg naar de hel zien gaan. Felco Gelling, de geweldige gitarist van Cuby & The Blizzards, bijvoorbeeld. En toch ook Mick Taylor, ex-Rolling Stones. Rob Geboers was op toernee met de supergitarist, dan prat je wel eens „Mick Taylor was te lief voor The Stones. En ook

te goed. Britant gitarist, van een andere planeet. Hij stopte bij The Stones omdat hij ging meedoen aan een liveplaat van Billy Preston en omdat hij met Dylan ging spelen. Hij ging dus voor de muziek. Taylor heeft akelige dingen gedaan na The Stones, drugs. Hij speelt wel op de beste plaat die ze ooit hebben gemaakt. Exile on main street. Ik heb hem die jaren gesigneerd. Hij vertelde dat ze in het eerste jaar nauwelijks geld verdienen. Alles werd er doorheen gejaagd, aan dure limousines, door televisies uit het raam van het hotel te gooien, allerhande gekkigheid. Ik heb gehoord dat het weer mis is met Mick. Een bandlid vertelde me wel dat hij me mis.”

Her hoofdgericht kan op tafel: gepride toin met groenetermies. Judith neemt slechts muziehpap. Ze heeft de ziekte van Crohn. Op haar 37ste is ze al jaren arbeidsongeschikt. Ooit speelde ze viool, zong ook.

„Vannege die darmen kan ik niet meer zingen, en die viool kan ik na alle operaties niet meer vasthouden”. Eger was dat ze hun kindje verloor. Het gebeurde vijf jaar geleden. „Ik werd ineens naar het ziekenhuis gebracht vanwege een vernauwing van de darm. Die is tijdens het onderzoek gesprongen, zodat ik een bloedvergiftiging opleef. Het kindje ook. Ze hebben haar daarom heel snel gehaald, twee maanden voordat ik was uitgesteld.”

Van de bevalling weet ze niks, ze werd wekenlang in coma gehouden. Toen ze bijkwam, kreeg ze te horen dat haar dochterje was overleden. Rob: „Ik was onderweg naar een optreden met Brainbox. Het kindje is in een coureuse gelegd, met haar naam erop: Sophie. Die naam hadden we met bedacht voor het geval het een meisje zou zijn. Al heel snel hebben de verpleegkundigen gezegd dat ze alle Infusies eruit gingen halen; het had geen zin. Ik heb de verpleegsters toen woggestuurd om nog heel even te doen waar een andere vader ze 'n halve leven voor heeft. Drie kwartier heeft ze geleefd.”

Het heeft hun leven totaal veranderd. Rob: „Ik ben meer gaan genieten van het leven.” Judith: „Ik heb meer haast gekregen. Alsof alles elk moment voorbij kan

zijn. Maar je alles willen gaat ten koste van de rest. Nee, die heb ik niet gear, die is van mezelf.”

Rob: „Twee van mijn drie zinnen zijn tegenwoordig cynisch, ik zie bijna alles als grap”.

Judith: „Ik kijk nu wel gemakkelijker naar het Journal. Als je die ellende ziet...”. Rob: „Mijn broer speelt bij Claudia de Breijl. Claudia stuurde laer een gedichtje, met als laatste zin 'Nu lev en we door voor jou'. Dat wil je niet, je wilt een kind iets meegven, iets nalaten. Ik kan met haar dood tot op de dag van vandaag eigenlijk niks. Maar aan dat gedicht heb ik wel veel seen gehad.”

Er is nog iets gek gebeurd. „Na de dood van Sophie kon ik ineens niet meer heel de dag serieus met muziek omgaan. Ik ben rare platen gaan verzamelen, van James Last, Ben Kaeplert, Les Baxter. En ik ben rare piepogeljes gaan kopen, zelf schamteloos simpele muziekjes gaan maken. Zo is het Schnauzer Radio Orchestra ontstaan, dat langzaam een begrip wordt. Steeds meer muzikanten willen meedoen. Frank Zappa vroeg zich al eens af of er ook humor in muziek hoort te zitten. Jazkert! Laer dit jaar verschijnt in 'n eerste plaat. Meer louter vreemde, vrolijke, zelfs vaak valseduntes. Dat is dan het uiteindelijk re-

sultaat van een hoop verdriet.”

In theorie zou Judith nog een kindje kunnen krijgen. „Maar een nieuwe zwangerschap zou me heel angstig maken.”

Het is even stil op deze prachtige avond die ook niet in misere moet eindigen. Als hij het nagerecht ziet, springt Rob Geboers gelukkig bijna juichend op zijn favoriete desjerje! Tiramis is wel eeg toepasselijk ook. Tira mi su - Trek me omhoog. Dat doet een gedicht, een vrolijk deuntje, dat doen andere kinderen.

Rob: „We spelen nu vaak vaderje en moederje over de kinderen van mijn broer en haar zus, vijf struks, allemaal onder de tien jaar. Zondag heeft Judith nog een grote pan soep gemaakt voor het grut, dat wordt een traditie. Ooms en tantes zonder kinderen zijn heel interessant voor hen. En wij tellen onze zegeningen. We hebben een ouderwets huwelijk en hebben er beiden vrede mee. Ik zou e waarschijnlijk zelfs een probleem mee hebben wanneer Judith veertig uur per week zou werken; dan zouden we elkaar helemaal niet meer. Nee, ik heb nog nooit in Schijndel gespeeld, behalve dan nu met Paaspop. Ik ga ook nooit naar d'N Be. Als ik op zondagmiddag vrij ben, ga ik niet in de herrie staan, dan ga ik lekker oom spelen bij de kinderen.”